

Tjedan molitve za jedinstvo kršćana (18.-25. siječanj)

Kroz veći dio svog odraslog života, na različite sam način ulagala svoje srce, kao i svoju energiju, u traganje za jedinstvom kršćana. Godinu kroz godinu san o jedinstvu kršćana produbljivao se u mome srcu, te se redovito pretapao u razne aktivnosti koje su nastojale promovirati jedinstvo i na barem mali način pripomoći ostvarenju toga jedinstva. No, prošle godine, kako se približavao tjedan molitve za jedinstvo kršćana, primjetila sam u sebi manjak entuzijazma koji sam uvijek imala kad se radilo o 'ekumenskim pitanjima'.

Dok sam razmišljala o tome, počela sam shvaćati gdje je nestao moj entuzijazam prošle godine. Tjedan molitve za jedinstvo kršćana uglavnom znači prisustvovati nekim javnim ekumenskim molitvama; ekumenskim u toliko što su na njih pozvani članovi različitih denominacija. Iako su te molitve bitne, smatrala sam da one neće biti dovoljne same po sebi. Nadala sam se da ćemo napraviti korak naprijed u dijeljenju onoga što već možemo dijeliti; dijeliti ne samo ono što imamo zajedničko, već i različitosti. Mnogo smo postigli u posljednjih stotinjak godina, koliko traje ova tradicija ekumenskih molitvi. Iznimno smo napredovali, ali ipak ne dovoljno. Mislim da sam možda bila malo umorna od toga da želim previše, od velikih snova, i ponekad ne pronalaženja istoga u vidljivoj ekumenskoj stvarnosti. Plodovi molitava i čežnji za jedinstvom nisu uvijek bili očiti. Mnogima od nas razočarenje nije strano; bilo u traženju jedinstva s drugim kršćanima ili razočarenje u vlastiti život, ili čak u događaje u svijetu kojima svjedočimo. No, to nam može zamagliti vid i odvući pažnju od toga da primjetimo dobre plodove i dobre stvari koje se oko nas događaju. Stoga, kad dođe razočarenje, moramo se truditi ne izgubiti vjeru. Gospodin je uvijek s nama i djeluje na načine koji nama nisu odmah vidljivi.

Prošlu sam godinu iskoristila kao pripremu, ili možda bolje kao ponovno predanje tome da budem mali znak jedinstva. Odlučila sam biti manje aktivna, i svoje želje i molitve povući u tišinu svog srca. U toj sam 'tišini ne-činjenja' ostala većinu godine nadajući se da će me kroz to Bog ponovno podići i obnoviti. Uzela sam pauzu, povukla se, u nadi da će mi Bog dati novu snagu da nastavim tragati za jedinstvom, jer ta čežnja neprestano gori u mome srcu.. Iako su tragovi te prošle godine još uvijek u meni, ove mi se godine na sreću vratio entuzijazam!

Odlučila sam usredotočiti se na Isusa i Njegovu želju za jedinstvom, te se osloniti na činjenicu da, ako On to toliko snažno želi da je to učinio svojom posljednjom željom, onda jedinstvo mora biti moguće. Dovoljno je da to prihvatim srcem, iako razumski iskreno ne razumijem kako ćemo doći do potpunog jedinstva. Kad sam previše usredotočena na stvarnost Crkve (svih grana Crkve), ili na svoja očekivanja koja možda nisu uvijek u skladu s Božjim planovima, lako se obeshrabrim. Ali ako moj pogled ostane na Njemu, onda mogu vjerovati da je jedinstvo moguće; prije svega, jer On to želi. Naučila sam dopustiti si da budem razočarana, da budem čovjek, i prije svega, nadam se da mi je sada napokon jasno da 'ja' ne mogu postići jedinstvo. Nitko od nas ne može, koliko god to željeli. To će biti Božje djelo. Mi mu možemo samo pomoći

(i ne odupirati mu se!).

Teško mi je vjerovati da ćemo jednog dana svi razmišljati na isti način, mislim da je to nemoguće. Barem ovdje na zemlji. Različitost razmišljanja i izražaja je ono što sačinjava bogatstvo kršćanske vjere, i to trebamo naučiti cijeniti. Ne kažem da je misao nebitna. Promišljanje je važno, teologija je važna, jer ipak trebamo moći razumjeti drugoga. Ali potrebno je mnogo više od teologije u potrazi i težnji za jedinstvom kršćana. Naučila sam još jednu stvar: ljubav ujedinjuje. Kao što sv. Pavao govori, "Ljubav ne čini bližnjemu zla" (Rimljanima 13:10). Možda ako bismo imali više ljubavi jedni za druge, mogli bismo imati više jedinstva.

Jedinstvo je stvarnost koja cvate iznutra, u srcu, jer ga inspirira Bog koji je zajedništvo sam u sebi. Bog Otac, Isus i Duh Sveti nas žele pozvati u zajedništvo i dublju intimnost. Bog je taj koji nas želi uvući bliže u zajedništvo s Njim i s drugima. Možda smo spori u odgovaranju, ali taj poziv je još uvijek otvoren. Možda znamo da postoji određena cijena jedinstva, pa malo preračunavamo. Dok molimo za jedinstvo ovaj ili bilo koji drugi tjedan, također trebamo raditi na uklanjanju prepreka koje smo izgradili u sebi i u svojim zajednicama koje spriječavaju jedinstvo. Najbolje mjesto za početi je u nama samima. Te su prepreke ozbiljna prijetnja protiv jedinstva za koje je Krist molio i za kojim je čeznuo (Ivan 17). Da smo naučili "nikom ništa ne biti dužni, osim ljubiti jedan drugoga" (Rimljanima 13:8), slika kršćanstva bila bi drukčija, i vjerojatno ujedinjenija nego što je sad.

Osim ljubavi, još jedna stvar koju trebamo na ovom putovanju je hrabrost. Potraga za jedinstvom nas neće samo odvesti do drugih koji se nadaju i traže isto, nego ćemo naići i na one koji uopće ne razumiju o čemu se tu radi i zašto uopće želimo jedinstvo. Moramo priznati da neki ljudi neće samo biti zatvoreni učiti o drugima, nego što je bitnije i možda 'opasnije', neće biti otvoreni 'od-učiti' neke stvari o sebi samima. Nažalost, nekad mi se čini da Crkve općenito, uključujući i moju Crkvu, također nisu spremne to učiniti. Ali možda sam u krivu. Možda se sve svodi na to da smo ljudi; i možda to samo znači da će postojati područja u kojima se nikad nećemo složiti. Možda trebamo dopustiti drugima tu 'milost da budemo drukčiji'. Ipak, kad naiđemo na prepreke koje su prijetnja jedinstvu, tad molitva postaje neophodna, i potrebno je više ljubavi. Kroz neke stvari jedino Bog može probiti, i neke stvari jedino On može postići. A glavni posao koji mi trebamo tada učiniti je – moliti.

Iako često vidim neophodnost i hitnost težiti ka pomirenju kršćana, cijelo mi je putovanje prema jedinstvu misterij. Samo Bog u potpunosti razumije što zapravo znači "da svi budu jedno". Samo On može izvršiti tu misiju koja traži jedinstvo, jer je Njegovo srce ono koje nas zove da se ujedinito. Thomas Merton jednom je rekao, "Već smo jedno, ali to ne shvaćamo. Ono što moramo učiniti je povratiti prvotno, iskonsko jedinstvo." Svaki je dan nova mogućnost napraviti još nekoliko koraka prema idealu jedinstva. U Bogu smo već jedno, ali kao što Merton kaže, nismo toga svjesni. Nadam se da ćemo kroz ovaj tjedan i ovu godinu otkriti dio te realnosti. Brat Roger iz Taizé-a je znao reći, "Ljubi i pokaži to svojim životom". Možda je jednako važno reći – ujedini sve u sebi, tako da bi jedinstvo u svijetu i Crkvi moglo napredovati i rasti. Ove bi se godine htjela ponovo zaljubiti u svoju Katoličku tradiciju, i u sve ono dobro i lijepo u njoj. Isusova zapovjed "ljubi svog bližnjeg kao samog sebe" se odnosi i na cijelu Crkvu. Nadam se da će nam biti dana ta milost da ne učinimo, niti da budemo nešto što će prouzročiti

nejedinstvo, nego naprotiv da ćemo nekako uspjeti ponovo ujediniti u sebi sve ono što je već ujedinjeno u Bogu. Također se nadam da će nas Bog kroz vodstvo Duha Svetoga odvesti od naše trenutne stvarnosti, još više prema jedinstvu, prema tom uzvišenom cilju gdje On želi da budemo. Amen.

© Iva Beranek (Dublin, Siječanj 2012.)

(S engleskog prevela Ela Magda)